

мяркаше в съзнанието му, изкушаваше го, и той с мъка прогонваше тази примамлива представа. Утре ще разберат, че го няма. Не, ще го чакат да се върне и през деня. Ще мине и нощта, и едва тогава ще съобщят на владетеля и на дъщеря му. Тогава съгледниците и прислужниците ще хукнат по пътища и по кръстопътища, придворните лодкари и моряци ще запорят на дълж и на шир морето, ще обърнат всички островчета, ще обиколят всички кътчета и на двата бряга. И тогава? По-нататък Орфей не знаеше какво ще става. Кир го води, Кир знае, и Кир ще знае докато го остави в града при трите реки. А оттам Орфей сам ще поеме пътя за родния си край. Но колко време ще пътуват? И откъде ще минат? И дали дворецовите моряци и лодкари няма да ги настигнат? Дали няма да ги посрещнат някъде, да се усъмнят и да ги спрат?

Невъобразим страх скова Орфея когато призори те срещнаха голям кораб с много весла, дърпани с неимоверни усилия от голи, брадясали, изтощени, оковани във вериги роби. „Ето, свършено е с нас!“ помисли си Орфей. Но Кир беше дигнал вече платната и спокойно гребеше с веслата за да избърза колкото се можеше повече. И като че нарочно, той се изправи и поздрави хората, които стърчаха при кормата на големия кораб.

— Ако стигнем до теснините докато да ни угадят, спасени сме, — казваше често Кир.

И Орфей постоянно впиваше поглед напред. Къде са тези теснини? Какви са? На него му се струваше, че това е нещо като бързей на река — като минат тези теснини и ще се изгубят от погледите на света. И наистина, най-сетне те стигнаха до тези теснини, но те съвсем не били такива, каквито си ги представяше Орфей. Но тук стана нещо съвсем непредвидено. Когато навлязоха на-